

valastada ja abbi tehha ní pasjo kui tem-
mal joudo on : ja igga hea innimenne teeb
sedda heal melel. Agga kui innimenne
melel holetusse läbbi willetsusse alla lan-
geb, siis lähhåb ka hea innimesse sündda
kowwaks temma wasko. — Ja kuida sa
woit sedda hirmisa pasto tehha ja ütleda,
et Jumimal sind on nushelaud ! Kes käes-
kis sulle ja so naecele kõrksi minna ja rüpa-
da, pedlegi sel aial, kui muud ausad tallo-
mehhed enimad lojussed tassinuud. Siin-
na ütled : „minna juhtusin kõrksi : min-
„no naene juhtus ka seina !“ — Mis
könned need on ! mis saina se on ! Kuid a
woib üks innimenne juhtuda, fel õige
meel peas on ! Kui üks wemmal kattukselt
mahhalangeb ; siis juhtub wahhest, et ta
otseti mahhakukkub, ja jáab ma sisse seis-
ma : seit wemnal ei olle meelt peas, et ta
woiks langeda kuida ka tahhab. Agga
innimesele andis Jumimal sels moistust,
et

et ta keige asjade sees mis ta lähhåb ette-
tötina, mõttlifult peab járrele mõtlema,
et ta kajjo eest ennast hoikas, ja kaemo
ennesele satkas. Innimesele ei voo üh-
tegi juhtuda, mis ta isse teeb ehet mah-
hajatitab. Sepärrast sinna ei tohhi siin
möttelda, et se nenda sulle juhtus ; waid
sa pead mõtlema : „Kes teggi ? isse
„teggi ! nenda tõ, nenda tõ palk !“ Se-
pärrast on õigus, et sa ka ümma willetsust
isse kaanad. — Siiski tahhan ma püda,
hea sanna läbbi Pülla-rahva käest wâbhę-
gi abbi sata : spärrast tulle mis kasa ! Mis
sa siin seisad ja murvetsed : selle läbbi sinne
ödrad ei sa mahhatehtud.

Küllas wôttis rahwas Josépit rdmoga
wasto : seit sur em hulg hakkas jo tundma
ei nemmad temma kõnned est woivid kasvi-
sada : wâbhemalt nagaaid nemmad, e-
nende aeg maggasal w fil fulus, ja ei nem-
mad esmaspâwa hominikul marratset om